

Als je je partner verliest

Chris Brusselairs

Reet

Met oneindig veel respect en medeleven las ik Kristin Verellen ('We moeten alles zelf uitzoeken', [DS 30 november](#)). Wie zijn partner liefheeft en hem moet verliezen, heeft een gekwetst hart en lichaam. Het zou dan inderdaad zalvend zijn om te krijgen wat je nodig hebt.

Mijn echtgenoot is vorig jaar overleden aan kanker. De diagnose had tien maanden voordien ons leven overhoop gegooid, onze toekomstplannen afgenomen. Bij zijn overlijden werd ook mijn leven afgenomen. Ook mijn hart en lichaam waren en zijn gekwetst en het is vreselijk moeilijk om te focussen op het alledaagse leven, dat nu zinloos en leeg lijkt. Het is vreselijk eenzaam, maar ik heb in anderhalf jaar nooit de bedenking gemaakt dat het de overheid was die ik miste.

De vergelijking is misschien weinig respectvol, want een overlijden is ontzettend veel ingrijpender dan een carrière en een job, hoewel tewerkstelling voor sommigen ook van levensbelang is, maar als je je baan verliest, moet je ook zelf de klap verwerken en weer aan de slag gaan. Enkel als grote bedrijven massaal ontslaan, komt het in de media, zijn er herstelplannen, voelt iedereen even mee.

De overheid doet haar taak (die taakomschrijving is een andere discussie) in de vorm van nalatenschap, overlevingspensioen of werkloosheidsuitkering.

De steun en het begrip die we zo hard nodig hebben kunnen enkel van onze omgeving komen en die 'omgeving' is gegroeid rond ons persoonlijk leven. Onze cultuur speelt daarin ongetwijfeld een grote rol. Het wordt hoog tijd dat we onze individualistische feelgoodmaatschappij met klemtoon op glitter en glamour inruilen voor een samenleving waarin de belangrijkste waarden als liefde, samenzijn en zorg voor elkaar vooropstaan.

Ik onderteken met veel gevoelens van medeleven voor alle slachtoffers van partnerverlies door overlijden.